

Helsingissä 21/VII 96.

Rakas, armas Maijani!

Suora kysymys ja suora vastaus!

Sis esmin: semmoista sisältöä en yhtäin aavistanut. Tämä on hyvin kummallista, sanon toiseksi. Sillä kuselehan: Siitä saakka kun Sini kirjeeni sait on Sigridin kuva ikäänkuin vaivannut minua, silloin kun ei ajatukseni muusta ole ollut kiinni. "Mitä ihmettä!" olen miettinyt, "oupeaksi häneen rakastumaan!"... Kuinka sen selitän nyt kirjeesi avulla: ovatko Sinun ajatuksesi minimum vaikuttaneet — vai oletko Sini omassa omaluntoni? Minä puolestani uskon, että edellinen otaksuminen on oikea. Sillä huolimatta tästä hienon hienosta tunnustuksestani — josta et kulta, kulta, saa vetää mitään johtopäätöksiä — sisäksi kirjeesi Sinun erähdyksen, jonka Pekhasi sydän

Kumminkin mielellään anteesi antaa... sen-
kin tähden, että Pekka sillä jatkalla ajalla,
jolloin et häne kirjoittanut, ehti ajatella,
etteet ehkä hänestä enään huolinit!!!...
Kummallista, millä lailla Jumala meitä kas-
vattaa — erehtymättömän viisaasti... - - -

Kuule nyt, mitä minulla on sanottavana kii-
jeesi johdosta:

Sinä sanot: „sini tahtoisit nyt niin miel-
telläsi jatkata häntä, korvata härsimykseusi.“ —
Sitä en tahdo. Minä olen itse ennen härsinyt
hänen tahtonsi, joten hänen härsimyksensä on
aivan luonnollinen korvaus! Sen hän itsekin ta-
paa, koska kirjoitti Gerdalle: „jos en minä voi, niin
jatkittkoon Jumala Pekan entiset härsimykset.“

Ainon syyn, minkä tähden nyt tunnen myö-
tätuntoisuutta Sigridia' kohtaan on se, että hän
on luopunut rakkaus-tuumista, ymmärtää olon-
sa ja tahtoo pyrkiä hyvyyteen — tai ainakin,
että hän tätä kaikkea koettaa. Jospa tietäisit!
Maailma oli ensin kovin arka. Sanoin Gerdalle
leikki: „luuletko, että Sigrid nyt on aivan luon-
nollinen — eikö hän ole pikkuksen liian ystä-

Vallinen? Minä tuennen itseni niin kylmäksi."
— "Ei," josta vastasi, "ei hän teeskentele... mutta
vaikka sinä olit kylmä..." ja tiedätkö, koska
olin kaikista ystävällisin Signidille? ... Silloin kun
Sinun herttaren kirjesi hänelle tuli, silloin olin
todellakin aivan luonnollisen ystävällinen. (Sinä
tiedät, kultani, että kylmänäkin olen ystävällisem-
pi kuin moni ja että ystävällisenä olen ~~gata~~ hel-
tanen kuin harva!??). — — — Etkö muista,
kuinka ylipäänsi kirjeissäni ja keskusteluissa
si olen välttänyt puhua Signidistä? Tiedätkö,
että se tuli siitä, että tunsin vastenmielisyyttä
häntä kohtaan (kun yhä vaan rakasti mua) ja että
olisi voinut puhua hänestä oikein ystävällises-
ti" ja että pelkäsin, että Sinä ja muut arvelisi-
vät sydämeni olevan kovin kovan.

Nyt sitä vastoin luulin Sinun viemästä, ja
että voisit vapaasti puhua hänestä — ja ne
asiat, jistä minä oli "selville" puhuttava hänen
kanssaan, oli seuraavat: tahdoin aivan suoraa
huomauttaa hänelle, mikä tahdoni ja toivomuk-
seni oli: ettei hän enään koskaan ajittelisi
mua muuta kuin ystävänä, ettei hän seisi-

kaan luulisi, että tämä olisi uusi Tapan saavuttaneen
rakkauteni. Sentähden tahdoin häntä neuvoa,
millä lailla hän pääsisi toluuteen tatti ja
muussa asiassa. Sentähden tahdoin myös sel-
littää hänelle surraan, miten käsittän hänen ja
minun entiset seikkailuni ja kuinka ei niitä.
Tän pohjalta onni olisi voinut kasvaa — —
kaikki tämä, jöttemme olisi toistemme tieltä
kehityksessämme. — — — Näin ankera
oisi hänelle edessään ollut — Takana sitten si-
nun kanssa lempien. . . . — Mutta!
Ehkä se olisi häntä tarpeettomasti loukannut.
Nyt en sitä te ennenkuin kumman Sinun neuvoisi.

Lue myös kirjiesi Geodalle ja sanon
peri sanan sen johdosta:

1) Oskar ja Alma eivät rakasta toisiaan. Sen
päämäärän. Jo sen Oskarkin tietää. Jo maalla
hän sen tunnusti mulle, että voi enää rak-
kistaa Almaa!!! Koko juttu oli ärettömän
naurettava — ja olisi säilyttänyt sen haus-
kana uutisena Sulle Pietarin-olovarten. . . . Se
oli Alma, joka oli asiaan pannut alkun. Ja
Sini tiedet, kuinka helppo Oskar on. Nyt hän

Kyllä häpeää — mutta toivottavasti ota op-
pia... Oi, saat sitten kuulla, Kun tulemme.

2) Minä olen aina luullut naisista, että
ne ovat uskollisempia ja parempia kuin mie-
het — mutta myös, että ne langenneina ovat
kauheammat kuin koskaan miehes... Mies
on yleensä rehellisempi.

3) Yhden miehen tiedän, joka on uskollis-
nan, jonka sydän ei kerro hänelle petok-
sesta.

Sitä ole mustasukkainen, Maija! „Itse-
käs” saat olla niin paljon kuin tahdot siinä
miekkityksessä, että viedit rakkauteni kokonaan.
Sillä itsekkyyttä en pelkää, sillä rakkauteni
olet saanut. Mutta etkö Sinä rakasta
mua enemmän kuin Jumalaa?... Minä us-
kon, että kuka enemmän rakastat Jumalaa,
sitä enemmän rakastat mua... .

Toivon Sinusta, että tulet auttajakseni
työssäni — viivoittaraksi suojeleusekiseksi — pa-
lisokseni, joka mua hävittää, vaikka koko maail-
ma syrjäisi luotaa... Siksi olen sulle

Joka ei ole voinut keittää mielen luottamusta Maarian!

avannut, ja aina sitä teen, sydämmeni, sie-
luni. Moni mies ei sitä tee: „eikö ne nais-
ihmuset semmoisia ymmärrä. Ne ovat enemmän
leikkikaluja!“... Mutta minä uskon avomielisyy-
den ja totuuden voittoon, minä uskon miehen
ja rakkauden voimasta, että se voi korvata
naisista todelliseksi ihmiseksi — todelliseksi
persoonalliseksi olennoiksi, joka tuntee ole-
vansa vapaa, edes vastauksen-alainen ihminen,
ihminen, joka itsestään tietää hyvän ja pa-
han... ^{vaino} ~~nainen~~, joka sanoo miehelleen kuten
ystävälle — paraimmalle ystävälle — mieli-
piteensä ja ajatuksensa ja aikaisunsa...
Vaino, joka ei kadota omaa itseään ^{aino} (vaan
miehen ^{stään} matkineissa).

Ja kiitän kohtaloa. Sillä huomaan,
että isien pyrintöni kantaa hedelmää. Sen
avomielisyyteni, luottamukseni todistuu... Sen
todistaa järkähtämätön pyrintöni totuu-
teen.... Jos vähistä erehdyt, niin sen vain
ymmärtä, Olenp ilvoinekin, sillä olen sii-
tä oppia.

Oi armas, armas Maarian, mitä sä ka-

Jotat astuessasi minun kanssani? Etthän
jumalan kadota. Uskonhan minäkin jum-
laan.

Mitä vaadit, mitä tahdot?

Oletko kadottanut luottamuksesi minun
persoonallisesti? Olenko vaan kuumopuhelias,
mutten toimen mies?

Tai huomallitko minussa jotain, joka tee
kee sulle mahdottomaksi tulla onnelliseksi
minun kanssani? Eri ideaalit?

Jos sulla, kultani, on jotain sydämmesi
päällä, niin kerro! Et tarvitse pelkoa pe-
lää.

Koetetaan sille hyväksi laittaa

Taihka erotaan, jos niin tahdot.

Pyydän, kirjoita pian

Pekallesi!

Papalla, Gerdalla, Yrjöillä terveiset
Sulle ja Aidielle! Gerda pian kirjoittaa. Hän
lähtee huomenna ^{onnettamaksi} täällä Etti Flomanin luo
Svalvikiin.

Syöjän kaverin lähtö!